

POSTANOWIENIE

Dnia 6 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie przeciwko E. S. ,
oskarżonej o czyn z art. 229 § 1 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu,
w dniu 6 lutego 2025 r.,
wniosku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie
z dnia 10 stycznia 2025 r., sygn. akt IV K 764/24,
o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu,
z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,
na podstawie art. 37 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie postanowieniem z dnia 10 stycznia 2025 r., sygn. akt IV K 764/24, zwrócił się do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy E. S. , oskarżonej o czyn z art. 229 § 1 k.k., innemu sądowi równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Uzasadniając swój wniosek wskazał, że nie dysponuje warunkami technicznymi umożliwiającymi odtworzenie na rozprawie materiałów objętych klauzulą „poufne”, zaś takimi możliwościami dysponuje Sąd Okręgowy w Siedlcach.

Przedmiotowa sprawa do rozpoznania wpłynęła do Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim, który następnie wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie w trybie art. 37 k.p.k. Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 10 lipca 2024 r., sygn. II KO 80/24 przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Woli w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na wyjątkowy charakter instytucji uregulowanej w art. 37 k.p.k., podkreślając, że zbyt szerokie jej stosowanie może spowodować skutki wręcz sprzeczne z *ratio legis* powołanego przepisu, osłabiając poczucie zaufania nie tylko do konkretnego sądu, lecz również do całego wymiaru sprawiedliwości (zob. postanowienie SN z dnia 4 sierpnia 2000 r., II KO 156/00). Zatem uwzględniając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego zaznaczyć należy, że przekazanie sprawy w trybie art. 37 k.p.k., winno nastąpić tylko wówczas, gdy przemawiają za tym szczególne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości, co oznacza, że w sprawie muszą wystąpić tego rodzaju okoliczności, które mogą stwarzać uzasadnione przekonanie o braku warunków do obiektywnego i bezstronnego rozpoznania sprawy w danym sądzie, co jednocześnie mogłoby wywołać, nawet mylne przekonanie, że w sądzie właściwym miejscowo nie ma wystarczających warunków do rozpoznania sprawy w sposób w pełni obiektywny.

Jednocześnie podkreślić należy, że przekazanie sprawy przez Sąd Najwyższy jest co do zasady wiążące. Zatem sąd, któremu w trybie art. 37 k.p.k. sprawę przekazano jest tą decyzją związany. Sąd nie ma zatem możliwości stwierdzenia swojej niewłaściwości na podstawie art. 35 k.p.k., chyba że po wydaniu postanowienia przez Sąd Najwyższy wyjdą na jaw nowe, istotne okoliczności, stanowiące podstawę przekazania sprawy innemu sądowi (zob. Stefański Ryszard A. (red.), Zabłocki Stanisław (red.), Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166).

Wskazać również trzeba, że z utrwalonego w tym zakresie orzecznictwa wynika, że art. 37 k.p.k. nie może być traktowany jako sposób rozwiązywania bieżących problemów organizacyjnych sądów. Zatem problemy natury technicznej (np. związane z brakiem odpowiednich sal, zaplecza logistycznego w budynku sądu, szczupłością kadry sędziowskiej), utrudniające rozpoczęcie rozprawy i prowadzenie postępowania, nie mogą uzasadniać wniosku w tym trybie (zob. postanowienie SN z dnia 18 stycznia 2022 r., V KO 92/21; postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2023 r., IV KO 110/23; postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2006 r., II KO 42/06). Do rozwiązywania problemów kadrowych bądź lokalowych w sądach powołane są organy sprawujące nadzór administracyjny w sądownictwie, dysponujące stosownymi uprawnieniami (zob. postanowienie SN z dnia 9 sierpnia 2006 r., II KO 42/06; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2009 r., III KO 1/09; postanowienie SN z dnia 15 stycznia 2024 r., III KO 141/23).

Na powyższą okoliczność zwrócił uwagę również Sąd Najwyższy przekazując niniejszą sprawę, niemniej jednak uznał, że okoliczność związana z koniecznością rozpoznania sprawy w sądzie dysponującym salą rozpraw spełniającą standard do prowadzenia postępowania z wykorzystaniem materiałów o klauzuli „poufne”, skutkowałą przekazaniem przedmiotowej sprawy do rozpoznania właśnie Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Woli w Warszawie.

Zdaniem Sądu Najwyższego, na obecnym etapie postępowania, argumenty zawarte w uzasadnieniu wniosku sądu *meriti* nie stanowią takich okoliczności, które nasuwałyby wątpliwości odnośnie do braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w sądzie właściwym. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie jest związany decyzją Sądu Najwyższego o przekazaniu mu do rozpoznania sprawy przedmiotowej (postanowienie z dnia 10 lipca 2024 r., sygn. II KO 80/24). W sprawie nie zaistniały żadne nowe okoliczności, których istnienie wskazywałoby na konieczność przekazania przedmiotowej sprawy kolejnemu sądowi. Zaznaczyć należy, iż Sąd Rejonowy dla Warszawy – Woli w Warszawie, znajduje się w obszarze właściwości Sądu Okręgowego w Warszawie, który dysponuje salami umożliwiającymi rozpoznanie sprawy zawierającej materiały opatrzone klauzulą „poufne”. Zatem podnoszone przez sąd wnioskujący argumenty, zdaniem Sądu Najwyższego, nie

mogą stanowić wystarczającej podstawy do zastosowania instytucji określonej w art. 37 k.p.k. i przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Sąd Najwyższy mając powyższe na uwadze, orzekł jak w postanowieniu.

[J.J.]

[t.n]